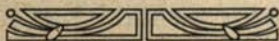

това се дава възможностъ на този, който е взелъ пръстена, да го пусне, *безъ да се узнае* кой е!

Слѣдъ като се изредили всички, изтърсили пѣсъка и въ него намѣрили пръстена.

Чудната бѣчва.

(Френско прѣдание).

Въ една гора се заселилъ нѣкога бѣлобродъ старецъ. Никой не знаелъ родното му мѣсто. Той билъ на 80 години, ала краката и рѣцѣтъ му държели здраво, а очитѣ му виждали ясно като на орелъ. Врѣмето си прѣкарвалъ въ молитва и добри дѣла: помагалъ на сиромаситѣ, лѣкувалъ болнитѣ и съвѣтвалъ младитѣ да обичатъ работата, защото мързелътъ е изворъ на човѣшкитѣ злини.

Скоро славата му се разнесла по далечнитѣ страни и всѣкой почналъ да говори за неговитѣ дѣла. Отъ разни страни дохождали при него за помощъ и съвѣти. Единъ день при него дошелъ младъ човѣкъ, облѣченъ разкошно, накитенъ съ пръстени и опасанъ съ остъръ мечъ.

— Добъръ день, свети старче, каза той и се подсмиваше на простото му жилище и облѣкло.

— Далъ ти Богъ добро, юначе, отговори